

1

Yağmur

On iki yaşındaki Chris Alt'la on bir yaşındaki erkek kardeşi Francis Alt sırlıslıklamışlar. Pazar günü öğleden sonra gittikleri sinemadan eve dönerlerken, Kolomb Bulvarı'nın ortasında, aniden sağanağa yakalanmışlardı. Yağmur o kadar şiddetliydi ki, otobüs beklemekten vazgeçmek zorunda kaldılar.

Neredeyse Atlas Okyanusu kadar kocaman su birikintilerinin üstünden atlarken, "Hadi, koşup şuradaki dükkâna girelim," diye bağırdı Francis. Hemen arkasından onu izleyen ağabeyi Chris, sanki saçlarının ıslanmasına engel olabilirmiş gibi, boş yere ellerini başına siper etmişti. Ceketlerini sırtlarından çekip alacak-

mışçasına sert esen rüzgâra karşı yirmi metre kadar bile ilerlemek bayağı güçtü. Yüzlerine doğru yağın soğuk yağmurda gözlerini açık tutmakta zorlanan Francis ve Chris, kendilerini bakımsızlıktan harap olmuş, eski cep-heli, küçük bir dükkânın kapı girintisine attılar. Hemen hemen hiçbir şeyin sergilenmediği, çatlak vitrin camı üstündeki, zar zor okunan, küçük, sarı bir tabelada CHAGRIN HOBİ VE TUHAFLIK ÇEŞİTLERİ yazıyordu.

Alt Kardeşler içeri adımlarını atar atmaz, bunaltıcı, garip bir küf kokusuyla karşılaştılar. Koku o kadar güçlüydü ki, bir an ikisi de tekrar dışarı çıkmayı düşündü. Ancak sokağa göz atınca, yağmurun daha da şiddetlendiğini fark ettiler; birkaç dakika sonra da koku dayanılır olmuştu zaten.

Boş, sarı tezgâha kuşkuyla bakan Chris, “Kimse yok mu?” diye merak etti. Ne bir müşteri vardı, ne de satıcı. Fırtına dış dünyayı silip süpürmüş gibiydi. Sokaktaki gürültü dükkâna girmiyor; üstelik, buğulanan vitrin camından dışarı da görüleliyordu.

“Arka taraftan biri çıkıp gelir herhalde şimdi,” diye tahmin yürüten Francis, gözünü duvarları kaplayan sarı raflarla cam kutulara dikmişti. “Vay canına, burda bir sürü eski şey var!”

Küçük kardeşinin her şeyi “elleme” merakını iyi bilen Chris, “Hiçbir şeye dokunmak yok, Francis,” di-

ye uyardı onu. Francis genellikle bir şeye önce el atar, sonra soracağını sorardı.

Chris elini, tepesinde yine sarı bir tavanla devam eden sarı bir duvar boyunca gezdirerek, “Bu dükkânın sahibi her kimse, sarı renge bayılıyor olmalı,” diye belirtti.

“Giderken biraz muz alabiliriz belki,” diye kıkırdadı Francis. Ama, satılık tuhaf ıvır zıvır koleksiyonunu incelemekte olan Chris, bunu hiç komik bulmadı. Bir karabasandan fırlamışa benzeyen, buruşuk suratlı, tehditkâr ağızlı, ürkütücü, delik gözlü maskeler vardı. Tüylerle çevrelenmiş, üç gözlü, gülen maskeler de yok değildi. Bunların yanı sıra, altın sarısı, kocaman çengellere asılı mızraklar, kalkanlar ve görülmedik silahlar duruyordu. Sarı tezgâha yakın köşedeki sarı bir masanın üstüne, paslanmaya yüz tutmuş, çok eski, acayip makineler dizilmişti. Bazıları, ünlü kâşif ve denizcileri anlatan kitaplardaki eski denizcilik aletlerini andırıyordu. Bazısı da, her yöne uzanan dişli ve manivelalarıyla başarısız mühendislik denemeleri gibiydi.

Yüksek bir rafta duran parlak sarı ciltli bir kitabı aşağıya alan Francis, “Şu koca kitaba bak, Chris!” diye bağırdı. Kitabın ön kapağı deniz kabuklarıyla ve değerli görünen taşlarla işliydi. O kadar ağırdı ki, Chris hemen yetişip destek vermese, Francis’in elinden yere düşecekti. İki kişi birlikte onu zar zor tezgâhın üstüne

koyduklarında Chris, Francis'e kızgın bir bakış fırlattı.

Ancak, daha Chris kardeşini hemen her şeyi ellememesi için uyarmaya fırsat bulamadan, Francis bir çığlık atıverdi: "Dikkat et! Yılan!" Chris'in yanı başında duran halka şeklinde kıvrılmış bir şeyi gösteriyordu. Alt Kardeşler, kocaman yeşil bir pitonun çöreklendiği sarı palto askılığından uzağa attılar kendilerini alelacele.

"Doldurulmuş!" dedi Chris, rahat bir soluk alarak. Ama ne olur ne olmaz düşüncesiyle pitondan bir adım daha uzaklaştı. Yılanın iki yabancıya diktiği boncuk gibi parlayan gözleri, en cesur kişileri bile dehşete düşürebilirdi.

Çocuklar pitonlu palto askılığının yanındaki rafalara yaklaşınca, düzinelerce, boyalı küçük ahşap heykeltik keşfettiler. Hepsi birbirinden farklıydı ve sanki gerçek kişiler model alınarak yapılmışlardı. Dörtlü bir grup, birbiriyle bağlantılıymış gibi ayrı duruyordu. Bir tanesi; al yanaklı, geniş omuzlu ve içten gülüşlüydü. Uzun bir paltosu ve kürk şapkası vardı. Sağ elinde, sarı saplı büyük bir balta tutuyordu. Ayaklarının dibine konmuş bir etikette adı *Mutlu Joel* olarak belirtilmişti. Diğerlerinden en az bir baş uzundu.

Mutlu Joel'in yanında, elinde beyaz bir mendil olan, üzgün bakışlı, gözü yaşlı, kısa boylu, tıknaz bir kadın vardı. Omuzuna, Mutlu Joel'in balta sapı kadar

sarı renkli bir papağan tünemişti ve sanki kadının kulağına önemli şeyler fısıldamaktaydı. Heykelciğin etiketinde *Sulugöz Teresa* yazıyordu. Sulugöz Teresa'nın avutulamaz ifadesinin nedeni, papağanın söyledikleriydi sanki.

“Bu canlı gibi,” dedi Chris; heykelciğe yakından bakınca, neredeyse tombul yanaklarından yaşlar akanca sanmıştı.

“Onun arkasındakine bak,” dedi Francis; sarı sarı şapkalı, koyu renk güneş gözlüklü, uzun bataklık çizmeleri giymiş, besili figürü işaret ediyordu. Bunun adı *Gezgin Tim*'di ve kıpırdamadan duramaz bir hali vardı. Uzak diyarlarda maceraya gitmek özlemiyle doluydu sanki; bu tozlu eskici dükkânı böyle bir kişi için hiç uygun bir yer değildi.

“*Hırçın Marvin*,” diye okudu Francis; koca sakallı, fındık burunlu, kel kafalı bir figürü eline almıştı. Son derece hoşnutsuz görünen Hırçın Marvin, sağ elinde kavisli, sarı bir pipo tutuyordu. Belki, Mutlu Joel onun ayağına basmıştı; koca postallarına bakılırsa, bu çok can yakıcı olmalıydı. “İşte, dünyanın en uzun sakalı!” diye sırttı Francis, küçük adamı elinde evirip çevirerek. “Bahse girerim, her adımda ayağına dolanıyordur.”

“Yine başladın –önüne geleni elliyorsun!” diye bağırdı Chris öfkyle. “Hemen yerine koy onu! Ayrıca, bu

